

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 154/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., Ž., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. C., s. r. o., Ž., konajúcej prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. D. C., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/291/2010 z 25. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2011 doručená sťažnosť M. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co/291/2010 z 25. novembra 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhala voči žalovaným (jej synovi ako žalovanému v 1. rade a v čase podania žaloby jeho vtedajšej manželke ako žalovanej v 2. rade) určenia vlastníckeho práva k bytu č. 15 nachádzajúcemu sa na... ulici v..., zapísanému na LV č..., ktorý bol ku dňu podania žaloby v bezpodielovom vlastníctve žalovaných.

V sťažnosti sťažovateľka zrekapitulovala okolnosti, za ktorých ako pôvodná výlučná vlastníčka uvedeného bytu ho neskôr na naliehanie žalovaných, aby im ho *„formálne previedla... do vlastníctva pre účely úverovej zmluvy, s tým, že mňa budú stále považovať za vlastníčku bytu a po získaní úveru spätne prevedú darovacou zmluvou predmetný byt na mňa“*, napokon odpredala. Sťažovateľka poukazuje na to, že v kúpnej zmluve o predaji bytu z 27. júla 2001 (ďalej aj „kúpna zmluva“) bola uvedená fiktívna kúpna cena 500 000 Sk zhodná s výškou úveru požadovanej žalovanými od P., a. s., ktorý im bol následne aj poskytnutý. Neskôr sa manželstvo žalovaných ocitlo v kríze a žalovaná v 2. rade sa z bytu získaného kúpnu zmluvou uzatvorenou so sťažovateľkou ako predávajúcou odsťahovala. Keďže sťažovateľka tento byt stále užívala, vzhľadom na vzniknuté rozpory medzi žalovanými požadovala v zmysle tvrdenej ústnej dohody s nimi o jeho spätný prevod. Tento prevod sa mal zrealizovať na základe darovacej zmluvy, čo však žalovaná v 2. rade odmietla.

Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 18 C/51/2010-54 z 20. mája 2010 žalobu sťažovateľky o určenie vlastníckeho práva k označenému bytu zamietol a svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa čl. 10 kúpnej zmluvy jej účastníci vyhlásili, že ju uzavreli slobodne a vážne, a preto sťažovateľka si musela byť vedomá následkov podpísania zmluvy, ktorej obsah jej bol známy. Podľa názoru okresného súdu bolo preukázané, že sťažovateľka chcela žalovaným predať predmetný byt, aj keď iba na určitý čas, avšak v čase podpísania kúpnej zmluvy bola daná vážnosť prejavu vôle.

Na odvolanie sťažovateľky krajský súd namietaným rozsudkom napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil. Potvrdzujúci rozsudok odôvodnil predovšetkým tým, že kúpna zmluva je prísne formálny úkon, a preto úmysel strán musel byť zistený len zo zmluvy samotnej. Krajský súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že kúpna zmluva obsahovala všetky náležitosti, účastníci boli spôsobilí na právne úkony a vedeli o následkoch tohto úkonu. To, že malo ísť iba o dočasnú stratu vlastníctva, z kúpnej zmluvy nevyplývalo, rovnako tak ani zákon dočasný prevod nepozná, pričom v kúpnej zmluve neboli žiadne iné vedľajšie dojednania. Vzhľadom na to sa krajský súd stotožnil so závermi prvostupňového súdu.

Sťažovateľka zastáva názor, že napadnutý rozsudok *„je arbitrárny, v rozpore s princípom spravodlivosti ako aj obsahom súdneho spisu, v ktorom z jednotlivých listín ako aj z vykonaného dokazovania logickým výkladom vyplýva, že sťažovateľka nemohla mať vážnu vôľu odpredať byt, pritom za kúpnu cenu, ktorá ani z polovice nepredstavuje skutočnú hodnotu bytu a navyše aj bez toho, aby bolo zriadené k bytu právo doživotného užívania v prospech sťažovateľky“*. V tomto smere považuje sťažovateľka závery krajského súdu za nesúladne s vykonanými skutkovými zisteniami, čo podľa nej nie je v odôvodnení rozsudku vyhodnotené.

Za kľúčové pochybenie považuje sťažovateľka spôsob, akým krajský súd interpretoval ustanovenia kúpnej zmluvy, ktorý bol podľa nej formálny. V súvislosti s tým poukazuje na tú časť odôvodnenia krajského súdu, v ktorej sa uvádza, že zmluva je prísne formálny úkon, a preto úmysel strán musel byť zistený len zo samotnej zmluvy, ale taktiež upriamuje pozornosť na názor krajského súdu, podľa ktorého je v písomne urobenom právnom úkone významná len vôľa jeho účastníkov vyjadrená v písomnom texte. Naopak, zámery účastníkov nevyjadrené v písomnom texte nie sú právne významné.

Takýto prístup hodnotí sťažovateľka ako prehnaný formalizmus, ktorý nie je podľa nej z hľadiska základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie akceptovateľný. Sťažovateľka v nadväznosti na to tvrdí, že *„Svojím spôsobom ide o zásah do zmluvnej slobody občana, princípu zmluvnej voľnosti a jej ochrany v zmysle čl. 2 ods. 3*

Ústavy SR, nakoľko pri výklade dohodnutých ustanovení by mal súd prioritne vychádzať zo skutočnej vôle účastníkov zmluvy. Ak vôľa účastníkov zmluvy smeruje k inému významu, má táto vôľa prednosť pred doslovným výkladom textu nimi formulovanej zmluvy. Aj podľa Občianskeho zákonníka právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale hlavne tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil.“.

Napokon sťažovateľka dodáva, že formalistická interpretácia kúpnej zmluvy odvolacím súdom má pre ňu „*absurdné, nepriaznivé dôsledky. Stratila vlastníctvo k bytu, ktorý už 25 užíva a keďže aj kúpna cena 500.000,- Sk bola iba fiktívna, za prevod bytu nedostala žiadnu náhradu tak ako to medzi účastníkmi bolo mimo písomnej dohody. Sťažovateľka doteraz žije v právnej neistote a byt naďalej užíva len s tichým súhlasom odporcov.“.*

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie v náleze vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co/291/2010 z 25. novembra 2010 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka taktiež žiadala priznať úhradu trov konania v sume, ktorú vyčíslili „*pri skončení veci samej“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo jeho namietaným rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo označeným rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co/291/2010 z 25. novembra 2010, ktorým potvrdil zamietajúci rozsudok okresného súdu č. k. 18 C/51/2010-54 z 20. mája 2010 o určenie vlastníckeho práva k dvojizbovému bytu č. 15 na Berlínskej ulici v Žiline.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Sťažovateľka namieta, že proces uzavretia spornej kúpnej zmluvy tak, ako ho vyhodnotili všeobecné súdy, odporuje ako právu, tak aj logike a vykonanému dokazovaniu, ale tiež aj faktickej skutočnosti. V sťažnosti predkladá svoj výklad skutkového deja a dospieva k názoru o nesprávnosti právnych záverov krajského súdu, ktorý skutkový stav vyhodnotil a posúdil odlišne od nej.

Sťažovateľkina právna argumentácia vzťahujúca sa na okolnosti, za ktorých bola kúpna zmluva uzatvorená, bola už obsahom ňou podaného odvolania proti prvostupňovému rozsudku. Ústavný súd sa preto zameril na posúdenie, či krajský súd namietaným rozsudkom, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, neporušil sťažovateľkou v sťažnosti označené práva tým, že by sa s jej argumentmi adekvátne nezaoberal a nevysporiadal. Ústavný súd preskúmal sťažnosť spolu s napadnutým rozsudkom v rozsahu svojej právomoci danej mu ústavou, t. j. z pozície nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, a ako taký nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov, iba za predpokladu, že by nepostupovali v súlade s ústavnoprávnymi princípmi spravodlivého procesu obsiahnutými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Vzhľadom na to ústavný súd posúdil namietaný rozsudok z toho hľadiska, či skutkové zistenia, ku ktorým krajský súd dospel, majú dostatočnú a racionálnu základňu a či prijaté právne závery nie sú s nimi v extrémnom nesúlade. Zaoberal sa aj tým, či podaný výklad je ústavne konformný, resp. naopak, či ho nemožno kvalifikovať ako svojvoľný.

V namietanom potvrdzujúcom rozsudku krajský súd najskôr uviedol obsah odvolaním sťažovateľky napadnutého rozsudku okresného súdu č. k. 18 C/51/2010-54 z 20. mája 2005, opísal doterajší priebeh konania a venoval sa obsahu odvolania. Následne ako súd odvolací v intenciách § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 OSP rozsudok prvostupňového súdu

ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil potom, ako dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil správny záver a svoje rozhodnutie aj náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

Krajský súd uviedol, že *„Právne úkony vyjadrené slovami je treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale menovite tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, pokiaľ nie je táto vôľa v rozpore s jazykovým prejavom. Ak sú pojmy použité k jazykovému vyjadreniu v obsahu písomnej zmluvy natoľko jednoznačné, že z nich nemožno ani s prihliadnutím k tvrdenej vôli účastníka zmluvy usudzovať na iný obsah právneho úkonu, nemožno obsah zmluvného ujednania vyložiť v rozpore s jazykovým prejavom. V právnom úkone, urobenom v písomnej forme, je právne významná len vôľa účastníkov, vyjadrená v písomnom texte. Zámery účastníkov nevyjadrené v písomnom texte, alebo odlišné do zámeru v ňom zachytenom, sú právne bezvýznamné.*

Kúpna zmluva o prevode nehnuteľností je dvojstranným hmotnoprávnym úkonom, a ako taký musí spĺňať požiadavky, stanovené všeobecnou časťou Obč. zákonníka, menovite ust. § 37 a nasl. pre právne úkony ako prejavy vôle účastníkov občianskoprávných vzťahov (§ 34 OZ). Právny úkon musí byť, okrem iného, určitý (§ 37 ods. 1), nesmie alebo odporovať zákonu, alebo ho obchádzať a nesmie sa priečiť dobrým mravom (§ 39), musí byť urobený v písomnej forme tak, aby prejavy účastníkov boli obsiahnuté na tej istej listine (§ 40 ods. 1 a § 46). Pri dodržaní uvedených požiadaviek je právny úkon platný, pričom tieto požiadavky sa musia vzťahovať na všetky podstatné náležitosti kúpnej zmluvy ohľadne prevodu nehnuteľností, jej účastníkov, predmetu kúpy a kúpnej ceny, a to ku dňu uzatvorenia (podpisania) takejto zmluvy. Úmysel strán musí byť zistený len zo zmluvy samotnej, lebo ide o prísne formálny právny úkon.

Vôľa, ako základný konštitutívny prvok právneho úkonu, má právnu relevanciu len vtedy, ak splňa náležitosti, ktoré predpisuje právo. Občianskym právom požadované náležitosti o takejto vôli, okrem toho, že vôľa musí byť skutočne daná je to, aby bola slobodná, vážna, bez omylu.

V teórii občianskeho práva je sporné, akú vôľu treba pokladať za vážnu. Podľa prevažujúcich názorov, vôľa nie je vážna pri simulácii a tzv. vnútornej výhrade. Podľa iných názorov, vôľa nie je vážna, ak prejavujúci nechcel vyvolať právne následky, ktoré by

inak v dôsledku jeho prejavu nastali (napríklad pri hre, vyučovaní, zo žartu alebo aj pri simulácii).“.

Krajský súd považoval za nesporné, že účastníci konania medzi sebou uzatvorili kúpnopredajnú zmluvu o prevode sporného bytu konštatujúc, že išlo o prísne formálny úkon, a preto úmysel strán musel byť zistený zo zmluvy samotnej. Ďalej vyjadril názor, že tento úmysel nemožno popierať s odstupom niekoľkých rokov potom, keď zjavne došlo i k zmene vzájomných vzťahov medzi účastníkmi kúpnej zmluvy.

Podľa krajského súdu sťažovateľkou spochybnovaná kúpnopredajná zmluva obsahovala všetky náležitosti predpísané zákonom a bola *„predložená príslušnej správe katastra na odkladovanie. Účastníci kúpnopredajnej zmluvy boli plne spôsobilí k uzatvoreniu takéhoto právneho úkonu, ich spôsobilosť obmedzená nebola a teda si boli plne vedomí následkov, ktoré sa s uzatvorením tohto právneho úkonu a rozhodnutím príslušného katastrálneho orgánu o odkladovaní viažu. Vedeli, že právnym dôsledkom uzatvorenia tohto hmotnoprávneho úkonu je na jednej strane strata vlastníctva predávajúceho a na druhej strane nadobudnutie tohto vlastníctva kupujúcim. To, že by mala byť táto strata vlastníctva iba dočasnou, viazanou na určité podmienky z kúpnopredajnej zmluvy nevyplývalo a ani zákon dočasné uzatvorenie kúpnej zmluvy, dočasný prevod vlastníctva nepozná. Dôsledkom kúpnopredajnej zmluvy je definitívna strata vlastníctva, pričom zákon iba umožňuje dojednať si v kúpnej zmluve vedľajšie dojednanie v podobe výhrady vlastníctva, predkupného práva, práva spätnej kúpy, prípadne iných vedľajších dojednaní, majúcich povahu výhrad a podmienok, pripúšťajúcich zánik právneho vzťahu založeného kúpou zmluvou. Ani tieto vedľajšie dojednania však účastníci ku kúpnej zmluve nepripojili, resp. do obsahu kúpnej zmluvy nezakomponovali.*

Ani krajský súd potom vzhľadom na okolnosti, ktoré v priebehu ďalšieho obdobia po uzatvorení kúpnej zmluvy nastali, ako i na okolnosť, že sporný byt ako záloh, na zabezpečenie úveru poskytnutého odporcom mohla poskytnúť priamo samotná navrhovateľka bez toho, aby riskovala stratu vlastníctva k spornému bytu, stotožnil sa so závermi prijatými so strany okresného súdu a jeho rozhodnutie ako správne potvrdil.“.

Ťažiskovým argumentom sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s použitím výkladu vôle účastníkov zmluvy iba na základe toho, ako je vyjadrená v jej písomnom texte namiesto zaujatia, podľa jej mienky, menej formalistického prístupu v danej právnej veci. Krajský súd potom, ako okresný súd vykonal vo veci pomerne rozsiahle dokazovanie (postupujúc v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov obsiahnutou v § 132 OSP), a na základe takto vykonaného dokazovania dostatočne zistil skutkový stav veci (predovšetkým, pokiaľ ide o prejav skutočnej vôle účastníkov zmluvy), zamietajúci prvostupňový rozsudok potvrdil ako vecne správny. Podľa názoru ústavného súdu boli všetky v konaní vykonané dôkazy riadne vyhodnotené z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti a vierohodnosti a v takto vykonanom vyhodnotení nemožno zistiť logický rozpor, prípadne zjavné priklonenie sa v prospech iba jednej zo strán konania. Pokiaľ všeobecný súd postupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ústavnému súdu neprislúcha, aby opätovne „prehodnocoval“ hodnotenie dôkazov všeobecným súdom. Úlohou ústavného súdu zásadne nie je posudzovať celkovú zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná, ale jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je zistiť, či napadnutým rozhodnutím mohlo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd sťažovateľky. V tomto zmysle sa ústavný súd nezaoberá právnou argumentáciou všeobecných súdov, ale iba ústavnoprávnymi aspektmi konkrétnej veci (IV. ÚS 370/04).

Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, porušenia ktorých sa sťažovateľka dovoľáva, neznamená, že je jednotlivcovi zaručované priamo a bezprostredne právo na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho názoru, ale mu je garantované právo na spravodlivé občianske súdne konanie, v ktorom sa uplatňujú zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonom a ústavnými princípmi. Sťažovateľka mala v konaní nepochybne možnosť uplatniť pred súdmi oboch stupňov všetky procesné prostriedky na obhájenie svojich práv. Skutočnosť, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, neznamená, že je jej sťažnosť dôvodná (obdobne napr. m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné na posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia prvostupňového súdu za legitímny s ústavným kritériám zodpovedajúcou mierou interpretácie na vec aplikovaných zákonných ustanovení a vylučujúci možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením v sťažnosti označených práv, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré v nej sťažovateľka nastolila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2011